

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **V. B.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry
ID datové schránky: 8y9k2y7

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. března 2018, č. j. OD 218/18-2/67.1/18051/Li, KULK 22646/2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení

§125c odst. 1 písm. f) bod 3 a § 18 odst. 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a kterým mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, námitky shrnul do dvanácti bodů, pojmenovaných: I. Není odložení věci, II. Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, III. Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, IIII. Nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek, V. Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, VI. Neexistence „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“, VII. Zavinění, VIII. Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno, IX. Sankce, X. Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou, XI. Protiústavnost, XII. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
3. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění.
4. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil rozhodnutí orgánu 1. stupně a rovněž i napadená rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Správní orgán I. stupně na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku od Městské policie Turnov vyzval provozovatele vozidla RZ:, kterým je dle záznamu v centrálním registru vozidel žalobce, k uhrazení určené částky (ve výši 2 000 Kč) dle ustanovení § 125h odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu a současně ve výzvě provozovatele poučil o tom, že může označit řidiče vozidla. Zásilka s touto výzvou byla žalobci doručena prostřednictvím datové schránky dne 22. 5. 2017. Na tuto výzvu žalobce nereagoval, v zákonné lhůtě určenou částku neuhradil, ani nevyužil svého práva podat vysvětlení k předmětnému přestupku. Proto správní orgán I. stupně pokračoval v šetření přestupku a vyzval žalobce v souladu s ust. § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném v době spáchání správního deliktu, (dále jen „přestupkový zákon“) k podání vysvětlení doručením příslušné výzvy žalobci č. j.: OD/17/19325/AZD, dne 11. 7. 2017, a to prostřednictvím datové schránky. Na tuto výzvu žalobce správnímu orgánu I. stupně dne 13. 9. 2017 písemně sdělil, že při řízení vozidla registrační značky x, dne 20. 5. 2017, na pozemní komunikaci II/283, v obci Turnov, v ulici 5. května a v průběhu této jízdy vjelo na ulici 5. května na obrubník, což mělo za následek poškození podvozku. Díval se do zákona a tam se píše, že nesmí dojít k nehodě. K objasnění žalobcem uváděných skutečností správní orgán I. stupně žalobce vyzval ve smyslu ust. § 137 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“) k podání vysvětlení, a to doručením písemnosti č. j.: OD/17/26000/AZD, dne 16. 9. 2017 do datové schránky žalobce. Na tuto výzvu žalobce nereagoval. Následně, dne 18. 10. 2017, správní orgán I. stupně podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky odložil věc předmětného podezření z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu, jelikož nezjistil do

60 dnů od přijetí oznámení (přestupek oznámen dne 22. 5. 2017) skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (nezjistil řidiče motorového vozidla registrační značky x).

6. Dne 18. 10. 2017 vydal správní orgán I. stupně pod spisovou značkou: OD/17/14897, č. j.: OD/17/29386/AZD, „Příkaz“, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce v zákonné lhůtě odpor, čímž byl příkaz zrušen a správní orgán I. stupně pokračoval v řízení oznámením o pokračujícím řízení po podaném odporu a vyrozuměním žalobce o uplatnění práva účastníka řízení před vydáním rozhodnutí v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, a to ve lhůtě do 10 dnů ode dne doručení předmětného oznámení. Oznámení s vyrozuměním bylo zmocněnci žalobce doručeno prostřednictvím datové schránky dne 22. 11. 2017. Žalobce svého práva ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu ve stanovené lhůtě nevyužil, a tak dne 17. 1. 2018 vydal správní orgán I. stupně napadené rozhodnutí, kterým byl odvolatel shledán vinným ze správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno prostřednictvím datové schránky dne 18. 1. 2018 a téhož dne bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání proti tomuto rozhodnutí.
7. Žalovaný přezkoumal, v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Žalobce ve svém odvolání neuvedl, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Toto nedoplnil ani na výzvu správního orgánu I. stupně. Protože není v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu žalobce rozhodnutí napadá, platí dle ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, věty druhé, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Správnost napadeného rozhodnutí tak žalovaný přezkoumal v celém jeho rozsahu.
8. Žalovaný má za to, že v daném případě postupoval správní orgán I. stupně zcela v souladu se zákonem o silničním provozu, zákonem č. 250/2016 Sb. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a správním řádem, tedy v souladu se zásadou legality, vycházející z článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jako jednou ze základních zásad správního řízení, vyplývající i z ust. § 2 odst. 1 správního řádu. Po oznámení podezření z přestupku poučil odvolatele o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce údaje k osobě, která měla vozidlo v době spáchání přestupku k dispozici, nesdělil, a protože správní orgán I. stupně nezjistil do šedesáti dnů od přijetí oznámení skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (nezjistil řidiče motorového vozidla registrační značky x), podle ustanovení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky věc předmětného přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu odložil. V následném řízení o správním deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze spáchání tohoto správního deliktu a proti rozhodnutí odvolatel podal v zákonné lhůtě odvolání.
9. Žalovaný pokládá za nutné zmínit fakt, že samotný přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu, není předmětem řízení o správním deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích ale musí vykazovat znaky přestupku podle zákona

o silničním provozu. K odpovědnosti za tento správní delikt se nevyžaduje zavinění, jedná se tedy o tzv. objektivní odpovědnost. Je potřebné ale zkoumat, zda byly splněny podmínky odpovědnosti za tento správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. První podmínka [viz. ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu], a sice, že porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích byla naplněna, protože překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo zjištěno stacionárním úsekovým rychloměrem MUR-07, v. č. MUR006/2013, na pozemní komunikaci II/283, v obci Turnov, který používá Městská policie Turnov bez obsluhy a tímto rychloměrem byla naměřena dne 20. 5. 2017, v 11:35 hod., rychlost jízdy vozidla RZ: x 88 km/h (po odečtu tolerance měřícího zařízení) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Tyto skutečnosti vyplývají ze záznamu o měření, který je součástí spisové dokumentace. Došlo tak k porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Takovéto porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu, když formální znak je naplněn překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více, a materiální znak je naplněn ohrožením bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci rychlou jízdou. Tím je splněná i podmínka podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Uvedené porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích nemělo za následek dopravní nehodu [splnění podmínky podle ustanovení § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu], přičemž touto otázkou se žalovaný podrobněji zabývá v závěru odůvodnění tohoto rozhodnutí. Řízení o předmětném správním deliktu je dále upraveno ustanovením § 125g zákona o silničním provozu. Dle ustanovení § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu již nelze zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. Ke spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu došlo porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle něhož je povinen zajistit, aby v případě užívání pozemní komunikace vozidlem byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. V tomto případě to odvolatel nezajistil. Nebyl ani zproštěn odpovědnosti provozovatele vozidla ve smyslu ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.

10. Provozovatel vozidla – žalobce za předmětný správní delikt odpovídá a lze mu proto uložit sankci pokuty v souladu s ustanovením § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, a to v rozmezí stanoveném za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, nejvýše však 10 000 Kč. Důvodem odpovědnosti provozovatele vozidla – žalobce je jednání řidiče mající znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu, za který se dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uloží pokuta v rozmezí od 2 500 do 5 000 Kč. V tomto případě uložil správní orgán I. stupně pokutu nad polovinou zákonem stanoveného rozmezí, což v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně odůvodnil, a tímto se žalovaný ztotožňuje.
11. Dle žalovaného je zřejmé, že správní orgán I. stupně nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku učinil. Žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně nesdělil žádné informace vedoucí ke zjištění řidiče předmětného vozidla a správní orgán I. stupně neměl

žádné další indicie, které by mohly reálně vést k určení totožnosti řidiče - pachatele přestupku a jeho usvědčení z přestupku. Žádná reálná možnost, jak zjistit přestupce, tak v dané chvíli neexistovala, a proto správní orgán I. stupně nepochybil, pokud věc předmětného přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu v souladu s ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky odložil a následně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla - odvolatele. Na podporu svého tvrzení žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, pod č. j.: 1 As 237/2015, dostupný na www.nssoud.cz.

12. Žalobce se k celé věci vyjádřil pouze jednou, a to v písemnosti ze dne 11. 9. 2017, kde uvedl, že v průběhu jízdy vozidlo vjelo na ulici 5. května na obrubník, což mělo za následek poškození podvozku. K tomu žalovaný uvádí, že v době tohoto odvolatelova vyjádření správní orgán I. stupně prováděl šetření ke zjištění pachatele přestupku spočívajícího v překročení maximální povolené rychlosti dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu, a žalobce tímto svým tvrzením již víceméně předjímá následný postup správního orgánu I. stupně (vedení řízení o správním deliktu provozovatele) a snaží se využít jednoho z liberačních důvodů, a to ve smyslu ust. § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu (provozovatel vozidla za správní delikt podle odst. 1 odpovídá, pokud porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu). Je třeba si ale uvědomit, že jestliže se odvolatel snaží uplatnit zmíněný liberační důvod, důkazní břemeno ohledně jeho splnění jde k jeho tíži, a není povinností správních orgánů vyhledávat a zjišťovat důkazy ohledně naplnění tohoto důvodu za něj. V tomto duchu hovoří i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2009 – 163, dostupný na www.nssoud.cz, z něhož žalovaný cituje: „Z hlediska důkazní teorie se tedy jedná o tzv. liberační důvod, kdy žalobce připouští negativní právní stav, avšak prokazuje, že z důvodu existence jiných skutečností na něj nelze nazírat jako na stav nezákonný. Pokud by prokázal existenci tvrzených skutečností, pak by skutečně mohl zvrátit hodnocení původně zřejmě nezákonného stavu ve svůj prospěch. Je však nutno konstatovat, že v každém případě leží prokázání liberačního důvodu zcela na straně toho, kdo jej tvrdí.“ V daném případě však odvolatel existenci liberačního důvodu neprokázal.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
14. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
15. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek

NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“

16. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

I. Není odložení věci

17. Krajský soud se zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu dle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.

18. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

19. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,

b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a

c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

20. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu).
21. Dne 13. 09. 2017 provozovatel vozidla učinil u odboru dopravního Městského úřadu Turnov podání, v němž sdělil, že při řízení předmětného vozidla v uvedené době vozidlo vjelo na obrubník, což mělo za následek poškození podvozku.
22. Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgán šetřil přestupek překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, situace, kdy mělo dle tvrzení provozovatele vozidla dojít k nehodě, neměla žádný vliv na řešení přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.
23. Z uvedeného důvodu tedy správní orgán dále šetřil osobu řidiče a dne 16. 09. 2017 vyzval doručením písemnosti č. j. OD/17/26000/AZD – ve smyslu ustanovení § 137 odst. 2 správního řádu provozovatele vozidla k podání vysvětlení ve věci podezření ze spáchání přestupku.
24. Provozovatel tvrzení, že došlo k dopravní nehodě, žádným způsobem nedoložil. Bylo by mimo jakýkoliv výklad zásady materiální pravdy, pokud by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla správní orgán měl prokazovat negativní skutečnost, v tomto případě že k dopravní nehodě nedošlo. Ani ze dvou digitálních snímků dopravní situace s měřeným vozidlem pořízených digitální kamerou měřiče jak na vjezdovém, tak na výjezdovém stanovišti měřeného úseku není možné utvořit si poznatek o jakékoliv dopravní nehodě.
25. V tomto konkrétním případě nebylo možné zjistit, bylo-li zjevně protiprávní jednání v silničním provozu způsobeno zaviněním určité osoby řidiče. Pro tyto případy právní předpis stanoví objektivní odpovědnost osoby provozovatele vozidla za následky jednání a chování řidiče bez ohledu na její zavinění. Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla byla vyvozena přesně tak, jak to stanoví zákon o silničním provozu.
26. Objektivní odpovědnost provozovatele není absolutní, připouští se možnost liberace. Provozovatel neodpovídá za pochybení řidiče, prokáže-li, že byl naplněn některý ze zákonem stanovených liberačních důvodů. Liberační důvody taxativně stanoví § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění platném v době spáchání protiprávního jednání. Pouze za prokázání některého z těchto důvodů je možno zprostit se objektivní odpovědnosti.
27. Je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu ve znění platném v době spáchání protiprávního jednání, nelze již dle

ustanovení § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění platném v době spáchání protiprávního jednání zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt dle ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění platném v době spáchání protiprávního jednání.

II. Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu

28. Žalobce poukázal dále na to, že správní orgán zmatečně dovozoval splnění podmínky součinnosti obecní policie a Policie ČR při měření rychlosti dle § 79a zákona o silničním provozu z dokumentu, který prokazuje toliko to, že měření rychlosti bylo provedeno na určeném úseku, což jsou dvě samostatné a odlišné podmínky podle citovaného ustanovení. Skutečností tak zůstává, že součinnost jakožto podmínka měření rychlosti nebyla přezkoumatelně odůvodněna a ani prokázána. Tím, zda bylo měření provedeno na schváleném úseku, se pak správní orgán nezabýval vůbec, jedná se tedy o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
29. Při měření v místě Turnov, silnice II/283 jsou naplněny zákonné podmínky uvedené žalobcem - součinnosti obecní policie a Policie ČR a měření na schváleném úseku, správní orgán opřel o vyjádřeními Územního odboru Policie ČR DI Turnov č.j. KRPL-121907-1/ČJ-2016-181106-13 ze dne 22. 12. 2016.
30. Jak je zřejmé z obsahu vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, územního odboru Semily, k návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a návrhu úseku pozemní komunikace vhodného pro měření rychlosti vozidel strážníky městské policie ze dne 7. května 2013, Policie České republiky udělila souhlas dle § 79 a zákona o silničním provozu s instalováním stacionárních úsekových měřičů rychlosti v daném úseku v obou směrech a to až do 31. 12. 2017.

III. Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

31. Krajský soud se s názorem žalobce neztotožňuje. Správní orgán prvního stupně ve výroku v době svého rozhodování, tedy před novelou zákona o silničním provozu, odkázal na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Ten v danou dobu stanovoval, že *„Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč“*. Zákon č. 183/2017 Sb., který novelizoval předešlé znění, v bodě 40 stanovil, že *„V § 125f se za odstavec 2 vkládá nový odstavec 3, který zní: „(3) K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.“. Dosavadní odstavce 3 až 5 se označují jako odstavce 4 až 6.“*. Toto ustanovení nabylo účinnosti až po rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nemohlo se proto jakkoli ve výroku rozhodnutí odrazit.
32. Dle § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se *odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona, účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější*. Odstavec 6 téhož ustanovení určuje, že *pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje*. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v souladu s ustanovením § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je druh a

výměra správního trestu v obou předmětných zněních stejná, a proto použil dosavadní úpravu. Správně zhodnotil obě dvě úpravy, a jelikož jsou v otázce druhu a výměry sankce totožné, použil úpravu účinnou v době spáchání správního deliktu. Žalobce tedy nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a zůstala stále stejná. Účelu zákona bylo postupem žalovaného naprosto vyhověno, neboť posouzením úprav dospěl správně k závěru, že daný trest lze uložit a vykonat i za nové úpravy. S účinností od 1. 7. 2017 je druh a výměra správního trestu upravena v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve stejném druhu a výměře, jako sankce podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného do 30. 6. 2017. Žádná z úprav není pro pachatele příznivější, a proto žalovaný správně užil úpravu ve znění účinném v době spáchání správního deliktu (dosavadní právní úpravu).

33. Dále správní orgán I. stupně ve výroku o sankci jasně odkázal na ustanovení i § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, který stanovoval, že *„Za přestupek se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4“*. Ve stejném znění byl účinný i v době rozhodování žalovaného, neboť obsah tohoto ustanovení nebyl novelou dotčen. Žalobce tedy nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a zůstala stále stejná.
34. V kontextu právního hodnocení věci je zřejmé, podle jakého ustanovení byla sankce uložena, neboť právní věta označuje jednání nezjištěného řidiče jako jednání se znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) totožného zákona upravuje sankci za takové jednání. Nad vše výše uvedené je krajský soud názoru, že žalobce nemohl mít pochyb o dotčeném ustanovení, neboť toto je jasně specifikováno v odůvodnění obou správních orgánů.
35. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i žalovaného je v tomto směru srozumitelné a jasně přezkoumatelné. Námitka proto není důvodná.

IV. Nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek

36. Žalobce namítá, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný. Výrokem rozhodnutí bylo totiž konstatováno, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
37. Krajský soud má za to, že správní orgán ve výroku svého rozhodnutí dostatečně konstatoval právní normu, dle které uložil sankci žalobci, když nezastírá, že uvedení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, by navíc konkretizovalo výměru zákonného rámce. K judikatuře uvedené k námitce má krajský soud za to, že není příliš přiléhavá, neboť upravuje právní kvalifikaci skutku, na jejíž formulaci jsou bezesporu kladeny judikaturou vyšší nároky.
38. Jestliže ve výroku rozhodnutí správní orgán uvedl, že *„rychlost jízdy byla stanovena místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50km/h“* a že řidiči vozidla *„byla silničním úsekovým rychloměrem, naměřena rychlost jízdy 88 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3km/h, je zřejmé, že jednáním řidiče byla porušena zákazová dopravní značka nejvyšší povolené rychlosti 50km/h, která mu tuto nejvyšší povolenou rychlost zakazovala překročit“*.

39. Výrok není nesrozumitelný, když z něho vyplývá, že povinnost provozovatele vozidla je zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

V. Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

40. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, tento zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
41. Krajský soud zjistil ze správního spisu že: Porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy – silničního rychloměru Měřič úsekové rychlosti MUR-07, v. č. MUR006/2013, výrobce AŽD Praha, s. r. o., Česká republika. Rychloměr byl ověřen Českým metrologickým institutem vystavením „Ověřovacího listu“ č. 8012-OL-70224-16. Platnost ověření je deklarována od 25. 07. 2016 do 24. 07. 2017.
42. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí: *„Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřícího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřící zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjištělná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“*
43. Krajský soud se s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“ dle jeho názoru přilehavě vystihují.
44. Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

VI. Neexistence „správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“

45. V rámci této námitky žalobce namítal „neexistenci správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu“, a to s ohledem na novelu silničního zákona provedenou zákonem č. 183/2017 Sb.
46. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, který obsahoval obecná pravidla správního trestání procesního i hmotněprávního charakteru. Na rozdíl od něj nový předpis – zákon o odpovědnosti za přestupky - neobsahuje skutkové podstaty přestupků. Tyto jsou obsaženy v zákoně č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Jednou z podstatných změn nové úpravy správního trestání je, že pojem přestupek nově zahrnuje kromě přestupků v dosavadním slova smyslu také tzv. jiné správní delikty. Obecná pravidla a principy stanovené zákonem o odpovědnosti za přestupky platí společně pro všechny skutkové podstaty přestupků.

47. Krajský soud při posouzení předmětné námitky vycházel i z konstantní judikatury NSS. Změnou právní úpravy správního trestání v průběhu řízení se zabýval NSS v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27 a uvedl, že: „...nelze trestat podle starého práva v době účinnosti práva nového, jestliže nová právní úprava konkrétní skutkovou podstatu nepřevzala; analogicky to platí i tehdy, jestliže nová úprava stanoví mírnější sankce za stejné jednání (například nižší výměru pokuty).“
48. Porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl soud k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné.
49. Soud samozřejmě souhlasí s tím, že je v rámci správního trestání nutno aplikovat úpravu pro pachatele příznivější, nicméně tento závěr nemá za automatický důsledek zánik odpovědnosti za delikt ní jednání spáchaná za účinnosti dřívějších předpisů správního práva. Soud má za to, že jednoduše lze v tomto směru odkázat na přechodná ustanovení § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky, konkrétně pak odst. 1, týkající se odpovědnosti za přestupek, tj. hmotného práva a odst. 4 – procesní přechodné ustanovení k probíhajícím řízením. Dle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se „na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost, došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější.“
50. Ze srovnání skutkových podstat správního deliktu a přestupku provozovatele vozidla a výše stanovené sankce jasně vyplývá, že právní úprava je v obou případech shodná. V posuzovaném případě by použití pozdější právní úpravy vedlo ke shodnému výsledku jako použití právní úpravy účinné ke dni spáchaní deliktu, tudíž správní orgány správně aplikovaly staré právo. Nová právní úprava není pro žalobce příznivější a není důvod neaplikovat přechodná ustanovení, která jsou standardní v případě nové úpravy. K této žalobní námitce, dle které měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu zrušit, neboť v době jeho rozhodování již neexistoval správní delikt, kterým byl žalobce uznán vinným, krajský soud stručně s ohledem na shora uvedené konstatuje, že s ní se neztotožňuje.

VII. Zavínění

51. V dalším bodě své žaloby žalobce uvedl, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchaní přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavínění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty doprovodného zákona a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Ve své žalobě žalobce podrobně zdůvodňuje své přesvědčení, že doprovodný zákon nabyl účinnosti dne 13. 7. 2017, tedy necelé dva týdny po nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., zákon o odpovědnosti za přestupky.

S ohledem na rozdílná data nabytí účinnosti obou výše zmíněných zákonů, bylo dle žalobce v mezidobí nabytí jejich účinnosti, tj. od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2018, vyžadováno v souladu s ustanoveními § 112 odst. 1 přestupkového zákona a § 15 odst. 1 téhož zákona k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek (správní delikt) zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017, nabytím účinnosti doprovodného zákona, bylo zavinění, jakožto znak předmětného přestupku odstraněno. Z toho následně žalobce dovozuje, že s ohledem na zásadu retroaktivity *in mitius*, je nutné aplikovat omezení odpovědnosti (z objektivní na subjektivní) nejen na správní delikty spáchané v období od 1. do 13. 7. 2017, ale i na delikty spáchané dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, omezující jeho odpovědnost. V souvislosti s uvedeným pak žalobce požaduje, aby v rámci nového řízení, po zrušení napadených rozhodnutí, byla jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je zavinění. Odmítá totiž, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení zákona o silničním provozu jeho vozidlem předešel, nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé.

52. K přesvědčení žalobce, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 13. 7. 2017 a k žalobní námitce odvíjející se od této teze, krajský soud konstatuje, že tento zákon je zákonem doprovodným k zákonu o odpovědnosti za přestupky a zákonu č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích. Obsahuje nezbytné změny v zákonech obsahujících skutkové podstaty přestupků a dosavadních správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob. Již ze samotné logiky věci, z důvodu jednoty právního řádu, byla data účinnosti zákonů, jež spolu úzce souvisí, sjednocena. Tento postup je zcela legitimní.
53. V žalobcem citovaném ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. je stanoveno, že *pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení.* V daném případě zákonodárce využil větu druhou citovaného ustanovení a z důvodů, které považoval za naléhavý obecný zájem, a které podrobně popsal v důvodové zprávě k zákonu č. 183/2017 Sb., přikročil ke zkrácení legisvakanční lhůty.
54. Jak původní právní úprava zákona o silničním provozu, tak i právní úprava novelizovaná, obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a nic nenasvědčuje tomu, že záměrem zákonodárce bylo toto pravidlo, byť i jen dočasně, změnit, a prokazovat zavinění. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné jeho tvrzení, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil. Zákon byl přijat a stal se účinným tak, jak předvídají jeho ustanovení. Tedy dne 1. 7. 2017, stejně jako zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.

VIII. Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

55. Krajský soud má za to, že správní orgán ve výroku svého rozhodnutí dostatečně konstatoval právní normu, dle které uložil sankci žalobkyni, když nezastírá, že uvedení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, by navíc konkretizovalo výměru zákonného rámce. Absence tohoto navazujícího ustanovení není však sama o sobě

způsobilá být důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, stejně tak jako absence konkretizace znění příslušného zákona (ve znění do 30.6.2017). Důležité je podotknout, že správní orgán prvního stupně ve svém výroku právní normu, na níž odkazuje § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, tedy konkrétně § 125c odst. 5 písm. d) tohoto zákona, uvedl. Z výroku napadeného rozhodnutí je zřejmé, že jestliže v něm žalovaný uvádí, že žalobci byla rozhodnutím správního orgánu ze dne 17. 1. 2017 uložena v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu jako sankce pokuta, nestalo, se tak v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném (od 1. 7. 2017), nýbrž dle ustanovení účinném v době rozhodování.

IX. Sankce

56. Krajský soud se v tomto bodu ztotožňuje s argumentací správního orgánu I. stupně, když ve svém odůvodnění řádně popsal stanovení výše pokuty za překročení rychlosti, která byla správním orgánem I. stupně uložena na nejnižší možné hranici ze sankčního rozmezí daného zákonem o silničním provozu.
57. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45, v němž vyslovil, že *„zákonodárce nekoncipoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“*.
58. Krajský soud má za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.

X. Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

59. V tomto bodu žalobce namítá, že nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření rychlosti (IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“), kterou ostatně ani platný právní řád nezná. Žalobce také zastává názor, že důkaz fotografiemi je důkaz získaný v rozporu s právem, a jako takový je nepřipustný.
60. Krajský soud k tomuto konstatuje, že povinnost označit úsek měření dopravními značkami dříve zakotvená v § 79a zákona o silničním provozu byla zrušena zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, a to s účinností od 1. 8. 2011. Žalobcovy výtky v tomto směru nejsou důvodné, neboť měření proběhlo až po změně právní úpravy, a bylo tedy provedeno v souladu se zákonem.
61. Krajský soud tedy uzavírá, že záznam pořízený automatizovaným bezobslužným silničním rychloměrem Měřič úsekové rychlosti MUR-07 v. č. MUR006/2013, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrný typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu

k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz záznam o měření ze dne 20. 5. 2017, ke kterému byla doložena fotodokumentace. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti.

62. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Z citovaného ustanovení § 79a v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP31 a IP31B nijak nevyplyvá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.
63. K další námitce krajský soud konstatuje, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či uvést, na jakém základě se některá z namítaných skutečností měla stát. Krajský soud zastává názor, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že použitý rychloměr zjevně pozbyl ověření, obecní policii neposkytl souhlas měřením rychlosti ze strany Policie ČR příslušný odpovědný policista oprávněný jednat za Policii ČR apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).

XI. Protiústavnost

64. Krajský soud k žalobní námitce, podle níž § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy, konstatuje, že na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle nějž „*provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“, již projednal Ústavní soud. Dospěl k závěru, že tato odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu s ústavním pořádkem (viz náleze ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

65. Současně lze zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje. Ústavní soud návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (žalobcem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

XII. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

66. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.

67. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Závěr a náklady řízení

68. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

69. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. listopadu 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně